

MİYASE SERTBARUT

ORTAK RUH



© tudem

MİYASE SERTBARUT

ORTAK RUH

ORTAK RUH

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Hülya Dayan
KAPAK RESMİ: Maria Brzozowska
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2018 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-161-6

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

MİYASE SERTBARUT
ORTAK RUH



Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi. Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağırlara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın *Konşumuz Çok Acayip* adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahnelenmektedir. Diğer kitaplarından bazıları: *Ünsüz Youtuberin Günlüğü*, *Koşkent'in Kayıp Çocukları*, *Gizli Bahçe Masalları...*

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Emre ile Cemre (ilk okuma serisi)

Bir Dilek Tut (masal), **Akvaryumdaki Denizkızı** (masal)

Tuna'nın Büyülü Gemisi (öykü), **Kırmızı Kartal** (öykü)

Altın Avcıları Plajda (öykü), **Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk** (öykü)

İkizler İz Peşinde (öykü), **Saat Canavarı** (öykü)

Sarı Maymun (roman), **Kaçak Köpek Biber** (roman)

Yalancı Portakal (roman), **Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar** (roman)

Sisin Sakladıkları (roman), **Ortak Ruh** (roman), **Buz Bebekler** (roman)

Kapiland'ın Kobayları (roman), **Kapiland'ın Karanlık Yüzü** (roman)

Kapiland'ın Kıyameti (roman), **Yılankale** (roman), **Kimsin Sen?** (roman)

Çöp Plaza (roman), **Ara Âlem 1 – Tarlakoz'un Tuzağı,**

2 – Yasak Oyun, 3 - Yeniden Doğuş (roman)

Gerçekle Büyüme Düşlerle Yürümek (ilkgençlik romanı)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

İçindekiler

1. Fırtına.....	9
2. Orman Köpekleri.....	18
3. İlk İntikam.....	35
4. Nakil Gelen Öğrenci.....	41
5. Alfa ve Mavi Karga.....	50
6. Kilitli Oda.....	56
7. Yunuslardan Yükselen Ruh Molekülleri.....	64
8. Mavi Karga ve İlay.....	69
9. Kayıp Köpekler.....	80
10. Ortak Ruh.....	87
11. Farmakolog.....	93
12. İki Balıkçı.....	102

13. Gece Avı.....	106
14. Mavi Karga'yı Aklamak.....	111
15. Köpek Dövüşü.....	120
16. Hastanede.....	130
17. Manolya Ağacındaki Mavilik.....	136
18. Kobayın Vedası.....	144
19. Mistik Tedavi.....	149
20. Erkenci Bulut.....	155
21. Diğerleri.....	162
22. Özür Dileme Seansı.....	176
23. Ödül Töreni.....	194

“Dođayla savaş halindeyiz; kazanırsak kaybederiz!”

Hubert Reeves

1 FIRTINA

İlay bir saattir ekrandaki sayfaya bakıyordu; yalnızca iki paragraf yazmış, devamı konusunda kararsızlığa düşmüştü. Acaba hangi olayla devam etmeliydi? Öykü yarışmasının son katılım tarihine daha iki ay vardı. Bunu düşününce rahatladı, bu süre içinde değil üç dört sayfa, kitap bile yazılabilirdi.

Yazının başlığına baktı: **Sisbağı İstasyonu**. Beğenmedi, değiştirmeliydi, daha çekici bir başlık bulabilirdi. Parmakları klavyede gezindi, bu kez büyük harflerle yazdığı yeni başlığa baktı. **MAVİ KARGA'NIN ÇIĞLIĞI**. İşte bu heyecan vericiydi, hem yazan hem okuyan için. Var ettiği coşkuyla üçüncü paragrafı yazmaya girişti. Klavyenin tıkırtıları tavana yükselirken kapının aralandığını duymadı. Odaya giren annesiydi; elindeki bardakta içinde buz küpleri olan bir limonata vardı. Kızının tam arkasında duran Nilgün Hanım ekrandaki başlığı okudu, gülümsedi.

“Galiba fantastik bir şey yazıyorsun.”

İlay, annesinin sesiyle irkildi, hemen ekrandaki sayfayı kapadı.

“Anne! Neden casus gibi giriyorsun odama!”

Nilgün Hanım limonata bardağını klavyenin yanına koydu.

“Casuslukla ne ilgisi var, yazdıkların devlet sırrı mı? *Mavi Karga'nın Çılgılığı* diye bir savaş planı falan mı var?”

“Alay etme!”

“Öykü yarışması için değil mi bu yazdıkların?”

“Evet.”

“Mavi Karga da fantastik bir karakter sanırım.”

İlay içinden, ‘*Sen öyle san,*’ dedi ama annesine verdiği yanıt başka türlüydü. “Evet, fantastik bir kuş. Konuşuyor ve yaklaşık üç yüz yaşında.”

Nilgün Hanım yüzünü buruşturdu.

“Aslında gerçekçi şeyler yazsan daha iyi olmaz mı? Bak mesela, bu yaz teyzenin köyünde yaşadıklarını, maden ocağında yapılan genetik deneyleri falan.”

İlay içinden güldü, o olayın çözülmesinde zaten Mavi Karga başroldeydi. Yazacağı öyküde ise bu olaylara girmeyi hiç düşünmüyordu. Kafasında başka bir macera hayal etmişti. Zaten Mavi Karga'nın varlığından ne annesi ne de bir başkası haberdar olmalıydı. Teyzesi de öyle dememiş miydi? “*Benden sonra o, sana emanet; yalnızca seninle konuşacak, kimsenin haberi olmayacak. Eğer öğrenirlerse Mavi Karga yeteneklerini kaybeder.*”

“Gerçekleri yazdığında gazete haberi gibi oluyor anne, fantastik daha heyecan verici.”

İlay limonatasını yudumlarken Nilgün Hanım kızının yatağına oturdu. Gençlerin kendisinden farklı düşünmesini normal karşılasa da bazen onları anlamakta zorluk çekiyordu.

“Jüri, öğrencilerden mi oluşuyor?”

“Hayır, hepsi öğretmen, edebiyat öğretmenleri.”

“Bence fantastik konular onların da hoşuna gitmez. Dereceye girmek istiyorsan ayakları yere basan şeyler yazmalısın, konuşan bir karga değil.”

İlay dudak büktü. “Jürinin beğenisi umurumda değil, beğenmezlerse kendileri kaybeder.”

Nilgün Hanım kahkahasını tutamadı. “Ooo, şu özgüvene bakın!”

“Anne böyle alay edip durursan tek kelime bile yazamaz!”

Annesi oturduğu yataktan kalkıp kapıya yöneldi. “Tamam tamam, canın ne istiyorsa onu yaz. Bu arada sabah orman beslemesine gideceğiz; geç yatma, uyanamıyorsun sonra.”

“Biliyorum anne, erken yatarım, merak etme.”

Nilgün Hanım odadan çıktı ama İlay’ın yazma hevesi de azalmıştı. Bir kere annesi kafasını karıştırmıştı. Gerçekten jüridekiler fantastik hikâyelerden hoşlanmayan tiplerse kendi kendine boşuna eziyet etmiş

olacaktı. Öte yandan, düşündüğü kurgunun da güzel bir öyküye dönüşeceğinden emindi. Hayalindeki öyküde Mavi Karga oradan buradan parlak metaller bulup yuvasına taşıyor olacaktı. Bulduğu son ganimetlerden biri madalyondu ve üzerinde bir martı kabartması vardı. Mavi Karga, o martının kendisi gibi konuşan ve uzun ömürlü bir kuş olduğunu düşünüp onu bulmak için deniz kıyılarında dolaşacaktı. İlay böyle bir öykünün sonunu nasıl bitireceğini tam bilmesede zorlu bir arayış ve mutlu son planlıyordu. Oturduğu sandalyeden kalkıp pencereye yöneldi.

“Çocuksu bu yaa!” diye söylendi. “Madalyon falan saçma aslında.”

Pencereyi araladı. Dışarıdan gelen havayı kokladı, işe yarar mıydı? İlham denilen şey acaba yazarlara nasıl geliyordu? Dışarıdaki egzoz kokulu havayı koklayarak gelmezdi herhalde. Yatağına uzandı, tavana baktı; beyaz bir zemin... Bu dümdüz yüzeyde Mavi Karga'nın gölgesini görür gibi oldu. Derken, kulağına yoldan geçen bir atın nal sesleri geldi. Bu ritmik sesler İlay'ın üzerinde ilham değil, ninni etkisi yarattı ve gözleri usulca kapandı.

Genç kızın kulaklarına kadar ulaşan o nal sesleri Fırtına'nın ayaklarından gelmişti. Öyküye nasıl devam etsem gibi tatlı kaygılar taşıyan İlay'ın genç hayatına kıyasla Fırtına, ömrünün sonlarındaydı. İki yıl öncesi-

ne kadar adının hakkını verirdi, ama artık onun adını duyanlar bu zıtlığa yalnızca gülüyordu. “Bunun neresi Fırtına!” deyip sağrısına alaycı bir tokat atanların sayısı hiç de az değildi. İki yıldır faytona koşuluyordu, her türden yük taşıyordu. Bazen aç, bazen susuz kalıyordu. Faytoncu Mecit merhametli bir adam değildi, ne insan halinden ne hayvan halinden anlardı. Yaz kış faytonuyla sokaklarda, caddelerdeydi. Nostalji olsun diye bu arabaya binmek isteyenler çoktu. Bazen sünnet çocukları, bazen gelin ve damatlar, bazen dışarıdan gelen yabancılar... Bu şehirde Fırtına'nın ayaklarının değmediği sokak ve cadde neredeyse kalmamıştı.

Hayvanları çoğu zaman ekranlarda görebilen kent çocukları, onunla karşılaştıklarında dinazor görmüş gibi, gözlerini kocaman açarlardı. Fırtına, milyonlarca yıl önce Dünya'ya çarpan gök taşının, dinozorların sonunu getirdiğini bilseydi, keşke o gök taşı şimdi de çarpsa, diyebilecek haldeydi. Ne jeoloji ne zooloji bilirdi ama bir şeyden emindi, kendi sonu gelmişti. Sonun ne demek olduğunu yalnızca insan değil, diğer omurgalılar da sezerdi. Atın gözlerinde işte bu yüzden hem keder hem Mecit'in faytonundan kurtulacağı için sevinç de var gibiydi.

Mecit, elinde kırbacı, ağzında küfrü, ayağında tek-meyi hazır tutanlardandı. Hayat şartları mı onu böyle yapmıştı? Doğrusu böyle düşünmek gerçeklerden

kaçmak sayılabilirdi. Zor hayatlar yaşadıkları halde iç-
lerindeki sevgi ve merhameti kaybetmeyenler de vardı.

Fırtına'nın tüyleri uzun zamandır parlaklığını yitir-
mişti. İçindeki yaşama sevinci korna sesleriyle, kokla-
mak zorunda kaldığı egzoz gazlarıyla, Mecit'in öfkeli
tavırlarıyla gün gün eksilmişti. Adam, onun bu hayat-
tan bezmiş halini gizleyebilmek için alnına boncuklar
dizmiş, boynundan püsküller sarkıtmış, sağına soluna
ziller takmış olsa da bunlar Fırtına'ya neşe vermemişti.
O, çayırları özlemişti; toprağa basmak istiyordu, asfal-
ta değil. Başını kaldırdığında dağları görmek istiyordu;
plazaları, apartmanları değil. Bütün bu süsler, ancak
bir sünnet çocuğunu sevindirebilirdi ya da gelin ve da-
mat için eğlenceli olabilirdi ama Fırtına bu çığlıkların
parçası değildi.

Yokuşun başındaydılar. Otelden çağrılmışlardı, gez-
dirilecek Arap turistler vardı. Mecit bunu öğrendiğinde
çok sevinmişti, alacağı bahşişle cebinin fazlasıyla dola-
cağını hayal etmişti. Fırtına, önünde yükselen yokuşa
baktı. Kaldırdığı sağ bacağını ileri atacaktı, vazgeçti,
aynı yere koydu. Mecit dizginleri oynattı.

“Hadi kıpırda, kıpırda!”

Fırtına yeniden kaldırdı bacağını ama yine ileriye
atamadı, sanki bir boşluğa doğru kayıyor gibi hisset-
ti. Mecit'in dediklerini duymuyordu, kulağında başka
uğultular vardı. “*Uyu artık, uyu bitsin!*” Fırtına bu uy-

kunun sonsuz olacağından emindi. Eklemlerini serbest bıraktı. Hissettiği o boşluğa yuvarlanmak üzereydi. Mecit, atın devrileceğini anladığı an kendini arabadan aşağıya attı. At, kaldırıma doğru arabayla birlikte devrilip kaldı. İki yıldır süren köleliğe ölerək karşı çıktı.

Dükkânını kapamakta olan terzi, çöp poşetini dışarı çıkararak kahveci, duydukları küfürlerin nedenini anlamak için yokuşun başına doğru baktılar. Sokak lambasının ölgün ışığında devrilmiş vaziyetteki atı fark ettiler ve yardıma koştular. Fırtına'ya artık kimse yardım edemezdi. Zaten Mecit de bunu anladığı için bağırıp çağırıyordu: Ölecek zaman mıydı? Otelde bekleyen Arap müşteriyi şimdi başkası kapacaktı.

Terzi, ata şöyle bir baktı ve sonra gözlerini Mecit'e çevirdi. "Hayvana hiç iyi bakmamışsın!"

"Hee, iyi bakmamışım, nerden anladın!"

"Baksana, kemikleri sayılıyor zavallının."

"Git işine arkadaş, akşam akşam bir de seninle uğraşamam!"

Sonra eğildi, atın koşumlarını sökmeye uğraştı; Fırtına'nın gövdesi sıcaklığını kaybetmeye başlamıştı. İşlerinden çıkmış evlerine dönen insanlar, üzüntüyle bakıyordu yerde yatan ata; bazıları yaklaşıyor, "Ölmüş mü?" diye soruyordu.

Fırtına'nın son soluğu hâlâ havadaydı. Kaldırıma başını dayamış bu iri gövdeden ayrılmak istemiyormuş

gibi bir hali vardı. Sonra kararlılıkla yukarı yükseldi. Ağaçları, balkonları, çatıları geçti. Biraz dikkatli bakanlar, yukarıya doğru yükselen bir su buharı olduğunu düşünebilir ve yanılmazlardı. Ama bu su buharının içinde oksijen ve karbondioksitten farklı bir de ruh molekülü vardı. Bu molekül bir süre sonra oksijen ve karbondioksiti geride bıraktı. Nereye ve nasıl gideceğini biliyordu, çağrılmıştı. Eklentisi olacağı ana parçaya doğru süzülürken kente baktı; kuş bakışı, belki de gözlüksüz bir at bakışı. İnsanların icatlarını izledi. Yollar, köprüler, binalar, hayvanat bahçeleri, besi çiftlikleri, süt fabrikaları, durmadan hareket eden araçlar, içlerinde yılandan tavşana hayvanların taşındığı kamyonlar... Bu seyir, ruh molekülünün bir göze dönüşmesini sağladı. Kirpikleri fırlatılmaya hazır mızraklar gibiydi. Göz bebekleri derin, karanlık ve güçlüydü. Faytoncu Mecit çok uzakta kalmış olmasına rağmen bu olağanüstü gözler, onun ağzından çıkan sözleri duydu.

“Belediye kaldırsın ölüsünü, ben uğraşamam!” diyordu telefonda konuştuğu birine.

“Ödeteceğiz!” dedi ruh molekülü dünya üzerinde olmayan bir dille. Bu öyle bir dildi ki yalnızca mitolojik çağların efsanevi yaratıkları anlayabilirdi. Kirpiklerindeki zehir biriktikçe birikti. Hedefini bulması uzun sürmeyecekti.

İlay bütün bunlardan habersiz iki sokak ötede derin bir uykundaydı. Ertesi gün komşuları, “Yokuşun başında bir at düşüp ölmüş,” diyecekti, ama kimse o atın adının Fırtına olduğunu bilmediği gibi, son soluğuyla gökyüzüne yolladığı ruh molekülünü de bilmeyecekti.

MİYASE SERTBARUT

ORTAK RUH

Bazen dünya öyle adaletsiz görünür ki
gözüne, yeni baştan inşa edilsin istersin.

Suçlar cezasız kalmasın, kötüler
yaptıklarının karşılığını alsın istersin.

Ortak Ruh, yeryüzündeki güçsüzlerin
yanında yer alarak insanın sömürgeci
vahşetine mistik bir çare arıyor.

*Sisin Sakladıkları'nın kahramanları İlay ve Mavi Karga,
doğayı diğer canlılarla paylaşmadaki bencilliğimizi
yüzümüze vuran, okurun adalet duygusuna seslenen
yeni bir macerayla karşımızda!*



www.tudem.com

f t i o tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-161-6



9 786052 851616